

NHỮNG NGÀY XA XƯA ẤY...

... VÀ NHỮNG NGÀY CÒN LẠI SAU NÀY.

Ta Quang Hoang

Khoảng trung tuần tháng Ba vừa qua, tôi có dịp đi dự một buổi hòa tấu liên trường. (All-District Strings Concert) của Los Alamitos Unified School District, thuộc Quận hạt Orange, miền Nam California, không xa Thành phố Westminster nơi tôi đang trú ngụ. Có khoảng một trăm năm mươi em tuổi từ 7-8 thuộc các lớp Elementary đến các em 17-18 thuộc các lớp cuối High School của tất cả các trường trong học khu tham dự. Cháu gái tôi, Tiffany Trần, 8 tuổi, thuộc trường Rossmore Elementary, được chọn vào dàn nhạc của học khu cùng với những em cùng trang lứa. Ngoài việc học chữ, cháu theo học đàn, chuyên về violin được hơn một năm với nhạc sĩ Nguyễn Khánh Hồng. Hôm biểu diễn, cháu được mặc đồ mới, một chiếc váy đỏ, chân mang đôi giày đen, cổ quàng khăn choàng (scarf), và tóc được mẹ búi cao. Khuôn mặt trái xoan, môi thoa màu son nhạt, má thoáng tí phấn hồng, tay mang găng. Cháu tôi đêm nay tuy không thật lộng lẫy nhưng trông sao xinh đẹp quá. Đúng là một young lady!

Các ban hòa tấu đều được tập dượt từ nhiều tháng trước nên đêm trình diễn không phải tập trung ôn dượt mà chỉ cần có mặt sớm hơn giờ khai mạc khoảng nửa giờ là đủ. Và dù có tên trong một của các ban hòa tấu, lúc vào cửa, cháu vẫn phải xếp hàng check-in như mọi thân nhân và quan khách đến dự. Đứng trong hàng, vai đeo thùng đựng chiếc đàn, cháu trông như lớn hẳn ra. Sắc mặt tuy có chút căng thẳng nhưng lại đầy tự tin và phảng phất một chút hãnh diện. Có lẽ cháu đang có ý nghĩ là mọi người chung quanh đang ngắm nhìn mình với sự ngưỡng mộ (?).

Ngay sau khi bước vào phía bên trong phòng hội, cháu tự tách rời những người thân để nhập hẳn vào ban hòa tấu của trường mình. Ban hòa tấu trường Rossmore Elementary của cháu có khoảng trên 50 em, chơi năm loại đàn: violin, viola (giống như violin nhưng lớn hơn một chút), cello (cũng giống như violin nhưng lớn hơn nhiều, phải ngồi và dùng hai đầu gối giữ đàn khi kéo cây cung đàn), bass, và dương cầm. Ngoài ban hòa tấu của trường cháu, còn có thêm bốn ban hòa tấu khác của các em lớn hơn thuộc các trường khác trong thành phố. Tất cả các ban hòa tấu đều chỉ sử dụng năm loại nhạc cụ kể trên mà thôi.

Ban nhạc của cháu – lớp nhỏ nhất – được trình tấu trước tiên. Lúc nhạc trưởng bước lên bục gỗ, tay phải đưa chiếc dũa điều khiển ra hiệu, tất cả ban nhạc đều đứng thẳng lên. Các em chơi đàn violin đồng loạt dùng tay trái đưa chiếc đàn lên vừa tầm, lệch về hướng trái khoảng 45 độ, dùng chiếc cầm và bờ vai kẹp giữ vững chiếc đàn hầu bàn tay trái được thoải mái lướt trên phím đàn trong khi tay phải kéo cây cung đàn (bow). Sau khi biết chắc chiếc đàn đã được giữ vững, các em cùng lúc buông tay trái xuống, chỉ dùng chiếc cầm giữ cứng chiếc đàn, các đôi mắt nhướng lên cùng hướng về phía người nhạc trưởng chờ phát chiếc dũa điều khiển là khởi động.

Người nhạc trưởng vẫn đứng yên trên bục gỗ, hai tay đưa lên ngang tầm mắt lúc khởi sự vẫn còn trong tư thế tĩnh, chỉ có đôi mắt di động từ phải qua trái như để kiểm tra lần cuối sự chuẩn bị của từng thành viên trong ban nhạc. Cả hội trường cùng lúc im phăng phắc và đưa mắt hướng về phía các em. Đó chẳng phải là con, là cháu của họ đấy sao? Và chẳng phải là họ đang chờ đợi trong sự hãnh diện? Tôi cũng đang ở trong tâm tình đó... Và rồi bàn tay phải cầm chiếc dũa điều khiển của người nhạc trưởng phát mạnh xuống như phát súng ra lệnh khởi đầu. Những cây cung đàn của các em chơi violin và viola lên xuống đồng điệu, các em chơi cello chân giữ chặt đàn, mặt hơi cúi xuống như tự ngắm mình lúc kéo cây cung đàn, các em chơi đàn bass điều khiển các ngón tay của cả hai bàn tay vừa bấm phím vừa búng giầy đàn trông thật nhuần nhuyễn, điệu nghệ, tiếng đàn dương cầm nghe rõ từng nốt, lướt nhanh

quyện lẫn vào giòng nhạc hòa tấu,... Thính giả như bị dẫn dắt theo từng nốt nhạc và có lẽ những thân nhân của các cháu có cùng nghĩ suy như tôi khi nghĩ rằng các cháu thường ngày ở nhà đâu có được “bản lãnh” như vậy! Và khi tiếng nhạc vừa dứt, tiếng vỗ tay vang dội khắp hội trường tưởng thưởng các em.

Sau các em thuộc trường Elementary, đến phiên các ban nhạc thuộc các lớp lớn hơn thay nhau trình diễn. Mức độ điều luyện và khả năng thu phục sự lắng nghe và ngưỡng mộ của thính giả càng lúc càng nâng cao theo với tuổi đời và thời gian tập luyện của các em. Đến phần trình diễn của lớp cuối High School thì có thể nói là đã đạt được trình độ chuyên nghiệp (professional), không còn chệ vào đâu được. Tuyệt diệu! Ngay khi ban nhạc này vừa ngưng tiếng đàn, cả hội trường cùng đứng lên, tán thưởng bằng những tràng vỗ tay không dứt. Ban nhạc đã cống hiến một bản hòa tấu xuất thần! Tôi không rành về nhạc, và đây là lần đầu tiên trong đời được dự một buổi hòa tấu – dù chỉ là một ban hòa tấu ‘nghệ dư’ -, nhưng cảm giác không khác gì những dịp được nghe các ban hòa tấu lớn nổi tiếng của Hoa Kỳ hay ngoại quốc trình diễn trên TV.

Cháu Tiffany của tôi ngoài học đàn violin, còn đang theo học một lớp luyện giọng và vũ trong một chương trình huấn luyện để có thể trở thành một ca sĩ trong tương lai (“American Idol” của người Mỹ). Xem những tape thu hình những lần cháu tập trình diễn trước khán giả, từ cách diễn xuất đến những cử chỉ chào quan khách, cháu thật sự lớn hẳn ra. Cháu còn theo học Karatê từ khi lên 6 và hiện đã lên đai vàng hai gạch. Chẳng những thế, cháu còn tập chơi tennis, và một vài môn thể thao khác nữa. Nhưng tất cả những môn học trên đều là “nghệ dư” và chỉ tham dự sau những giờ học văn hóa của trường (sau 3 giờ chiều hoặc vào các ngày nghỉ cuối tuần). Và dĩ nhiên, mẹ cháu không quên mỗi buổi sáng Thứ Bảy hằng tuần đưa cháu đến học thêm tiếng Việt tại một trung tâm Việt ngữ mà mẹ cháu là một giáo viên thiện nguyện. Với một thời khóa biểu làm việc dày đặc như vậy nhưng cháu vẫn có thì giờ để chơi game trên mạng hay với chiếc máy Wii, hoặc dành đồ chơi với cậu em mới lên ba. Cháu vẫn chỉ là một cô bé con không hơn không kém.

*

Kể chuyện về cháu Tiffany Trần không phải để khoe có đứa cháu ngoan và nổi bật về nhiều mặt, vì ở vào thời đại tin học và ở xứ Hoa Kỳ này, có biết bao những cháu còn tài giỏi hơn nhiều. Điều tôi muốn nói là cứ mỗi lần đi xem cháu biểu diễn đàn, hát, hay đưa cháu đi tập Karatê, tennis,...nhìn những điều cháu “perform”, tâm tư tôi lại trôi dạt mãi về những ngày tháng cũ, thật xa, xa vời vợi, phải vượt qua bao chặ đường dài, luồn lách qua bao biến cố trong cuộc đời, mới có thể về đến nơi quê cũ của những ngày còn thơ ấu, của tuổi ngọc.

Những ngày xa xưa ấy, tóc húi cua, mặc quần đôi khi lủng đáy, đi chân trần, ngoài giờ học ở trường làng chỉ biết rủ rê, tụ năm tụ ba đi đánh lộn, đi quậy phá xóm làng, hoặc chỉ biết chơi bi, bắn ná. Có một lần tôi mang cả một lũ gàn mườì đưa về nhà chọc phá tổ ong vò vẽ lớn bằng cái nón trên cây xoài thanh ca trong vườn, tổ ong bị vỡ, cả đàn ong bay tồ ra đuổi theo chúng tôi. Hôm đó cả bọn đưa nào cũng bị ong đốt và phải xin vôi ăn trầu của bà nội thoa vào, trị nọc độc... Thời gian vào thời xa xưa ấy sao thừa thãi và được sử dụng một cách phung phí, vô bổ. Những người thân cũng không mấy ai có đủ hiểu biết để hướng dẫn con cái, và xã hội cũng không cung ứng đủ những dịch vụ cần có để giúp chuẩn bị, hay trang bị những kiến thức hữu ích về nhiều mặt cho những thế hệ sau ngay từ khi còn bé (dĩ nhiên là với những kiến thức của mỗi thời đại). Và rồi cứ thế mỗi thế hệ tự lớn lên, trưởng thành, và nổi trôi theo giòng đời với những rủi may theo số phận của từng người (?)

Mỗi chúng ta ngay từ lúc biết nghĩ suy, ai lại không có một hoài bão. Và đã là hoài bão thì chắc chắn phải là đẹp. Nhưng có hoài bão cũng chỉ để mà vui với chính mình mỗi khi nghĩ đến, còn đạt được hay không là tùy theo nhiều yếu tố ngoại lai, và dĩ nhiên là phải có thêm một chút may mắn nữa. Nào mấy ai đủ hiểu biết hoặc được gia đình tạo điều kiện để hoài bão của mình có khả năng biến thành sự thật. Biết được mọi sự thì chúng ta đang bước vào tuổi... “cổ lai hy”!

Trong một “clip” bạn tôi gởi qua email có một đoạn đại ý như sau: Đấng của mỗi người chúng ta tin kính, nếu không cùng chung là một người thì chắc các Đấng ấy cũng thân quen với nhau lắm (?), vì các Đấng này đều rất thương yêu và rộng rãi với những “con cái” của mình. Cứ mỗi một ngày mới khởi đầu, Đấng

Ấy lại “deposit” vào “account” của mỗi chúng ta một số tiền như nhau là \$86.400.00 để sử dụng cho ngày hôm đó. Tiêu xài thế nào cũng được nhưng phải tiêu, dứt khoát không được dè xẻn, để dành, và đến cuối ngày, Đấng chúng ta tin kính lấy lại toàn bộ số tiền còn dư thừa. Nhưng vì nặng tình yêu thương đối với các con cái của mình, vào đầu ngày kế tiếp các Đấng lại “deposit” \$86.400.00 mới cho mỗi chúng ta tiêu xài. Và cứ thế cho đến khi chúng ta già từ tất cả những người thân yêu và bạn hữu ở chốn bụi trần này để đi về cõi vô cùng.

Mỗi ngày chúng ta có 24 giờ, 3,600 phút, hay \$86.400.00 (hay là “giờ”). Người xưa chẳng bảo ‘thì giờ là vàng bạc’ đấy sao?). Chúng ta phải sử dụng thời gian như thế nào là hữu ích nhất cho bản thân, cho gia đình, cho bằng hữu, và cho xã hội. Nhắm lại, theo tuổi đời đã qua, mỗi người trong chúng ta đã vung vít hàng vài tỷ bạc rồi đấy!. Số lần được nhận \$86,400.00 mỗi ngày xem ra không còn nhiều nữa. Mỗi sáng khi ta tỉnh giấc, nhìn vào “account” đầy ắp tiền hẳn là chúng ta vui lắm. Nhưng đừng có ngồi một chỗ mà ngắm, mà đếm. Vì cứ sau mỗi lần đếm lại thấy mất đi một ít, và đến cuối ngày thì chẳng còn gì để đếm nữa.

Hãy đứng dậy và làm một điều gì đó mà mình cảm thấy hữu ích và vui thích. Mỗi buổi sáng thức dậy, hãy bước ra sân hay qua công viên gần nhà khởi động một vài thao tác để thức tỉnh mọi cơ mạch trong người, và rồi bắt đầu thực hiện “schedule trong ngày” của mình. Những điều trong ngày chắc chắn là sẽ rất bận rộn, nhưng phải là “positive và optimistic” – phải mang bản sắc ‘tích cực và lạc quan’ - . Và nếu có thể được, hãy gọi phone thăm hỏi bằng hữu, hoặc gửi đi một vài email chào thăm, chủ động ‘làm hòa’ với những ai mình có lỗi, hay có sự không vui, và nhớ là... đừng dành quá nhiều thì giờ cho giấc ngủ, đêm cũng như ngày, vì mỗi chúng ta còn có một giấc ngủ rất dài đang dành sẵn nơi cõi vô cùng, một giấc ngủ thiên thu!

Hẳn nhiều bạn trong chúng ta cũng đã có dịp nghe nhắc đến về hai từ ngữ “*Present*” & “*Gift*”. Trong tiếng Mỹ, “*Present*” có nghĩa là “*Hiện tại*” nhưng cũng còn có nghĩa là “*Quà tặng*” – *A Gift* - . “*Hiện tại*” là một “*Quà tặng*” của Thượng Đế dành cho mỗi chúng ta. Vậy, phải biết nắm lấy, trân quý, và vui hưởng, vì để qua đi thì sẽ vĩnh viễn không tìm lại được. Hãy nhìn về phía trước và tiêu xài một cách hữu ích số tiền \$86.400.00 mỗi ngày của mình. Hãy vui mừng và cảm tạ Đấng chúng ta tin kính và trân quý về món quà chúng ta được nhận mỗi ngày.

Thánh Phao Lô trong một lá thư gửi cho một ‘partner’ của mình tên Timothy đang đi làm công tác truyền đạo ở vùng Cận Đông có viết rằng: **“*Nhớ nhắc nhở mọi người hãy làm những điều tốt lành và rộng rãi trong việc giúp đỡ những người chung quanh. Đó là cách xây dựng một kho tàng vững chắc cho đời sống vĩnh hằng của chính mình mai hậu.*”** (1 Timothy, Chương 6, câu 18-19).

Westminster, CA,
4.2009